

Κατά πρόσωπον της λυχνίας...

*«Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων,
Λάλησον προς τον Ααρών, και ειπέ προς αυτόν, Όταν
ανάψης τους λύχνους, οι επτά λύχνοι θέλουσι φωτίζει
κατά πρόσωπον της λυχνίας.»
— Αριθμοί 8:1,2 —*

ΠΟΣΟ ΣΥΧΝΑ οι Χριστιανοί διαπιστώνουν, καθώς μελετούν την Αγία Γραφή, ότι σε κάποια φαινομενικά ασήμαντη δήλωση της, προσετέθη μεγάλο βάθος νοήματος. Αυτό συμβαίνει με τα λόγια του κειμένου μας. Αυτές οι οδηγίες, που δόθηκαν στον Μωυσή και τον Ααρών σχετικά με τη διάταξη της Σκηνής του Μαρτυρίου, έχουν πολύ βαθύτερη σημασία για εμάς από ό,τι είχαν για τον λαό Ισραήλ. «Ταύτα δε πάντα εγίνοντο εις εκείνους παραδείγματα, και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών» λέει ο απόστολος. Αποτελούν μεγάλη βοήθεια καθώς προσπαθούμε να περπατάμε όπως περπάτησε ο Ιησούς. —Α΄ Κορινθίους 10:11

Στην Έξοδο 25:31-37, περιγράφεται η λυχνία ή το κηροπήγιο. Ήταν ένα όμορφο έργο. Οι λυχνίες ήταν τοποθετημένες έτσι ώστε η καθεμία να ρίχνει το φως της «απέναντι» (κατά πρόσωπον) — δηλαδή, μπροστά από το στέλεχος της λυχνίας για να δείξει την ομορφιά της και να παρέχει φως για τις δραστηριότητες που λάμβαναν χώρα

μέσα στο Άγιο διαμέρισμα της Σκηνής του Μαρτυρίου. Τα κλαδιά που συγκρατούσαν τις λυχνίες εξαρτώνταν από το κεντρικό στέλεχος της λυχνίας για τη στήριξή τους, και το φως επιστούσε την προσοχή σε αυτή τη σημασία.

Οι μελετητές της Βίβλου εκτιμούν ότι η Σκηνή του Μαρτυρίου και οι λειτουργίες της ήταν «σκιά των μελλόντων αγαθών». (Εβρ. 10:1) Αν το λειτούργημα του ανάμματος των λυχναριών δεν είναι παρά μια «σκιά», ας δούμε αν μπορούμε να κατανοήσουμε το ευρύτερο μάθημα - την πραγματικότητα, κατά κάποιο τρόπο. Ο Απόστολος Πέτρος μας πληροφορεί στην Α΄ Πέτρου 2:9 ότι πρέπει να φανερώνουμε το «θαυμαστό φως» της Αλήθειας του Θεού. Στην προς Ρωμαίους επιστολή 14:8, ο Απόστολος Παύλος δηλώνει περαιτέρω: «Είτε ζούμε, ζούμε για τον Κύριο».

Στην Αποκάλυψη 1:12,13,16,20, διαβάζουμε για ένα όραμα που είδε ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής: «Και εστράφην να ιδω την φωνήν, ήτις ελάλησε μετ' εμού· και στραφείς είδον επτά λυχνίας χρυσάς, και εν μέσω των επτά λυχνιών είδον ένα όμοιον με υιόν ανθρώπου, ενδεδυμένον ποδήρη χιτώνα και περιεζωσμένον πλησίον των μαστών ζώνην χρυσήν.... και είχεν εν τη δεξιά αυτού χειρί επτά αστέρας.» Η ακόλουθη εξήγηση δόθηκε στον Ιωάννη: «Οι επτά αστέρες είναι οι άγγελοι των επτά εκκλησιών, και αι επτά λυχνίαι, τας οποίας είδες, είναι αι επτά εκκλησίαι»

Αυτή είναι μια όμορφη εικόνα του Χριστού και της εκκλησίας του. Κάθε αληθινός Χριστιανός είναι «φορέας φωτός». «Εσείς είστε το φως του κόσμου», είπε ο Ιησούς. (Ματθ. 5:14) Μόνο όσοι ανήκουν πραγματικά στον Χριστό και είναι αφοσιωμένοι ως υπηρέτες για τον θείο σκοπό, φαίνονται στην εικόνα της λυχνίας. Οι λυχνίες ήταν τοποθετημένες έτσι ώστε να μην δοξάζουν τον εαυτό

τους, αλλά το στέλεχος· έτσι ο Χριστιανός δεν πρέπει να ζει για να δοξάζει τον εαυτό του αλλά τον Χριστό. «Διότι ημείς δεν κηρύττομεν εαυτούς, αλλά τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εαυτούς δε δούλους υμών διά τον Ιησούν.» —Β΄ Κορινθίους 4:5

Το βλέπουμε αυτό να απεικονίζεται στη ζωή των αποστόλων. Στις Πράξεις 3:1-17, διαβάζουμε για τον Πέτρο και τον Ιωάννη που θεράπευσαν τον άνθρωπο που γεννήθηκε κουτσός. «Όλος ο λαός» είχε την τάση να λατρεύει τον Πέτρο και τον Ιωάννη λόγω αυτού του θαύματος που έκανε ο Πέτρος, αλλά εκείνος αρνήθηκε ότι η θεραπεία έγινε με τη δική τους δύναμη ή αγιότητα, λέγοντας ότι ήταν λόγω «της πίστεως που είναι μέσω» του Χριστού, ο οποίος είχε σταυρωθεί «λόγω άγνοιας», από την πλευρά του λαού. —εδάφια 12,16,17

Αργότερα, στις Πράξεις 14:8-18, αφού θεράπευσαν έναν άνθρωπο που ήταν κουτσός στα πόδια, ο λαός προσπάθησε να προσφέρει θυσίες στον Απόστολο Παύλο και τον Βαρνάβα, τον συνάδελφό του, τους οποίους νόμιζαν ότι ήταν θεοί που ήλθαν ανάμεσά τους. Ωστόσο, ο Παύλος και ο Βαρνάβας δεν δέχτηκαν καμία από τις προσευχές τους. Αντίθετα, μίλησαν στον λαό για τον μεγάλο Θεό που μπορούσε να κάνει πολύ μεγαλύτερα πράγματα. Παρακάτω, στις Πράξεις 16:16-18, διαβάζουμε ότι ο Παύλος δεν θα δεχόταν έπαινο ακόμη και από τους δαίμονες. Οι απόστολοι επιθυμούσαν το φως τους να λάμπει απέναντι στη λυχνία και μόνον. Ήθελαν να δοξαστεί ο Χριστός.

Όπου κι αν λάμπει το φως του αληθινού Χριστιανού, θα δώσει μια μαρτυρία για τον Χριστό. Δεν επιδιώκει ποτέ να επιστήσει την προσοχή στον εαυτό του, αλλά πάντα στον Κύριο και Σωτήρα τους. Μία από τις καλύτερες αποδείξεις των οπαδών του Δασκάλου είναι ότι πάντα, σε όλα όσα είναι και κάνουν, επιδιώκουν να

δοξάσουν τον Χριστό. Όπως αυτές οι λύχνους, έτσι και αυτοί δείχνουν πάντα τη δόξα της λυχνίας. Προσέχουν να αποκαλύψουν ότι το φως που αποκαλύπτουν ευρίσκεται μόνον στον Χριστό και συντηρείται από αυτόν.

Τι εικόνα μας αποκαλύπτουν αυτές οι λύχνους! Το στέλεχος—ο Χριστός—συντηρεί και στηρίζει τις λύχνους. Ο ιερέας, που αντιπροσωπεύει επίσης τον Χριστό, παρέχει το λάδι, μεταφορικά για Άγιο Πνεύμα. Ο ιερέας ανάβει τις λύχνους και αφαιρεί τη σκωρία από τα φυτίλια που θα τα εμποδίζουν να καίνε έντονα. Αυτό εννοούσε ο Παύλος όταν είπε: «Διότι εις εμέ το ζην είναι ο Χριστός.» (Φιλ. 1:21) Όλα αυτά είναι του Χριστού, με την εξουσία που του δόθηκε από τον Ουράνιο Πατέρα, τον Ιεχωβά.

Η ζωή του Χριστιανού είναι ζωή υπηρεσίας, αλλά κάθε υπηρεσία πρέπει να γίνεται προς δόξα του Θεού και του Υιού του. Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι κάποια υπηρεσία που ισχυρίζονται κάποιοι ότι γίνεται στο όνομα του Χριστού δεν είναι αποδεκτή από αυτόν. Το Κατά Ματθαίον 7:22 μας προειδοποιεί: «Πολλοί θέλουνσιν ειπεί προς εμέ εν εκείνη τη ημέρα, Κύριε, Κύριε, δεν προεφητεύσαμεν εν τω ονόματί σου, και εν τω ονόματί σου εξεβάλομεν δαιμόνια, και εν τω ονόματί σου εκάμομεν θαύματα πολλά; Και τότε θέλω ομολογήσει προς αυτούς ότι ποτέ δεν σας εγνώρισα· φεύγετε απ' εμού, οι εργαζόμενοι την ανομίαν.» Σε όσους απευθύνθηκαν τέτοια λόγια, ισχυρίζονταν ότι έκαναν έργο στο όνομα του Χριστού, και όμως λέει ότι ήταν εργάτες της αδικίας. Αν η υπηρεσία μας δεν γίνεται εξ ολοκλήρου για να δοξάσει τον Χριστό και τον Ουράνιο Πατέρα μας, μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι είτε πρόκειται για την πεσμένη μας σάρκα είτε για την επιρροή του κόσμου που επιβάλλεται.

Μπορεί να έχει γίνει πολλή λεγόμενη υπηρεσία

και να έχουν επιτευχθεί φαινομενικά σπουδαία αποτελέσματα, ωστόσο το κίνητρο μπορεί να είναι η προσέλκυση της προσοχής και η τιμή των άλλων. Μπορεί να υπάρχουν μεγάλα επιτεύγματα στα μάτια των ανθρώπων και όμως να μην λάμπει φως «πέρα» από το κηροπήγιο (ή λυχνία). Γιατί συμβαίνει αυτό; Αυτό συμβαίνει επειδή η προσοχή στρέφεται στο έργο ή σε εκείνους που ασχολούνται με το έργο και όχι στον Χριστό. Τονίζονται προσωπικότητες και ανθρώπινες διδασκαλίες αντί για τον Χριστό. Το φως δεν παράγεται από το λάδι που παρέχει το χέρι του μεγάλου Αρχιερέα, επομένως η λυχνία δεν φωτίζεται.

Αυτό επισημαίνει ένα σημαντικό μάθημα. Δεν μπορεί να υπάρξει φως αν δεν υπάρχει λάδι. Επομένως, δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή διδασκαλία ή υπηρεσία για τον Κύριο χωρίς τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Οποιοδήποτε φως λάμπει προς ανθρώπινη δοξολογία δεν δοξάζει τον Χριστό και, ως εκ τούτου, δεν θα θεωρηθεί ότι προέρχεται από τη λυχνία. Οι επτά λυχνίες που έλαμπαν δεν άναψαν για να δείξουν πόσο όμορφες ήταν, αλλά μάλλον για να φωτίσουν το στέλεχος και τα Άγια της Σκηνής του Μαρτυρίου.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ;

Μήπως το να είμαστε Χριστιανοί σημαίνει πόσο κέρδος μπορούμε να αποκομίσουμε ακολουθώντας τον Χριστό; Αυτό θα μπορούσε να είναι αξιέπαινο στο βαθμό που επιδιώκουμε τις πνευματικές ευλογίες. Αν, επομένως, ακολουθούμε τον Χριστό, πολλές πνευματικές ευλογίες θα πρέπει να αποτελούν το μερίδιό μας. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να περιμένουμε να απολαύσουμε αυτούς τους καρπούς της χριστιανικής μας εμπειρίας - αγάπη, χαρά, ελπίδα, ειρήνη και άλλες ευχάριστες συνέπειες. Ωστόσο, η χριστιανική ζωή σημαίνει κάτι περισσότερο από το να

είμαστε αποδέκτες θείων ευλογιών.

Δεν πρέπει να ζητάμε ούτε να περιμένουμε υλικά πράγματα σε αντάλλαγμα για την υπηρεσία μας στον Θεό. Ως Χριστιανοί, το ζήτημα δεν είναι πόσα μπορούμε να πάρουμε, αλλά πόσα μπορούμε να δώσουμε. Ούτε είναι πόσα μπορούμε να κάνουμε, αλλά πόσα μπορεί να κάνει ο Χριστός μέσα μας, μέσω και μαζί μας. Ο Κύριός μας είχε αποκαλύψει τι σήμαινε η ζωή για αυτόν όταν είπε: «Χαίρομαι να κάνω το θέλημά σου, Θεέ μου». «Έρχομαι να κάνω το θέλημά σου». «Πάντα κάνω τα πράγματα που του αρέσουν». (Ψαλμός 40:8· Εβραίους 10:9· Ιωάν. 8:29) Όταν ο Ιησούς σχεδόν ολοκλήρωσε το επίγειο έργο του, «ύψωσε τους οφθαλμούς αυτού εις τον ουρανόν και είπε...εγώ σε edόξασα επί της γης». (Ιωάννης 17:1,4) Δόξασε τόσο πολύ τον Θεό που μπορούσε να πει: «Όστις είδεν εμέ, είδε τον Πατέρα». —Ιωάννης 14:9

Καθώς μελετάμε τη ζωή του Δασκάλου, παρατηρούμε πώς ήταν γεμάτη με εκείνες τις σπάνιες αρετές που τον χαρακτήριζαν διαφορετικό από όλους τους άλλους. Τι έκανε αυτές τις σπάνιες ιδιότητες να είναι τόσο άφθονες στη ζωή του; Ήταν επειδή είχε συνεχή πρόσβαση στη μεγάλη πηγή όλων των θείων αρετών. Όλες αυτές οι αρετές ήταν γεμάτες με το πλούσιο άρωμα της τέλει κοινωνίας με τον Θεό, από τον οποίο πηγάζει ο θεϊκός χαρακτήρας.

Έχουμε πρόσβαση στην ίδια πηγή, και εξαιτίας αυτού, από τη ζωή μας θα πρέπει να πηγάζουν οι ίδιες αρετές. Δεν θα είναι στην ίδια αφθονία γλυκύτητας που πηγάζουν από τον Χριστό εξαιτίας των αδύναμων, ατελών σκευών μας, αλλά θα πρέπει να πηγάζουν. Έτσι, όπως ο αγαπημένος μας Δάσκαλος έζησε προς δόξα του Πατέρα, έτσι και εμείς θα πρέπει να ζούμε προς δόξα του Χριστού και του Πατέρα. Αυτός είναι ο πραγματικός στόχος κάθε αληθινού Χριστιανού. —Ρωμ. 15:5-7· Φίλιπ. 2:11· Αποκ. 1:5,6

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΧΑΡΕΣ

Ειπώθηκε για μερικούς που πέτυχαν στις επιχειρήσεις τους, συσσωρεύσαν σημαντικό πλούτο και απέκτησαν μεγάλη φήμη, ότι πήραν τα πάντα από τη ζωή. Σε κάποιο βαθμό, αυτό μπορεί να είναι αξιέπαινο, αρκεί να το αξίζουν. Ωστόσο, οι Χριστιανοί δεν βασίζονται σε γήινα πράγματα για χαρά, επειδή η κύρια χαρά τους είναι εν Χριστώ Ιησού, τω Κυρίω αυτών, στη συνεργασία και στη κοινωνία τους μαζί του και με άλλους που έχουν παρόμοια χαρά. Μπορούν πραγματικά να ψάλλουν: «Τι, αν και τα δημιουργημένα ρυάκια στερεύουν, έχω ακόμα την πηγή».

Ο Ιησούς είπε: «Η ζωή του ανθρώπου δεν συνίσταται από την αφθονία των υπάρχόντων του». (Λουκάς 12:15) Για να πάρουμε «όλα όσα υπάρχουν από τη ζωή», όπως λέει η παροιμία, μπορεί να κλέβουμε κάποιον άλλον. Αλλά αν επενδύσουμε κάτι αξιόλογο στη ζωή, όχι μόνο πλουτίζουμε τους εαυτούς μας, αλλά ευλογούμε και άλλες ζωές, και έτσι φέρνουμε τιμή και δόξα στον Θεό και τον Υιό του, τον Χριστό Ιησού.

Στην Ουάσινγκτον υπάρχει ένα όμορφο μνημείο προς τιμήν του Αβραάμ Λίνκολν. Τα φώτα είναι έτσι διατεταγμένα και ρυθμισμένα ώστε η μορφή του Λίνκολν να ξεχωρίζει με έντονο ανάγλυφο. Έτσι θα πρέπει να συμβαίνει με τους πιστούς Χριστιανούς. Η ζωή τους θα πρέπει να είναι έτσι διατεταγμένη ώστε να αποκαλύπτουν την ομοίωση του Χριστού πολύ καθαρά. Ας εξετάσουμε αυτό το ζήτημα προσεκτικά και ας φροντίσουμε ώστε η ζωή μας να είναι αφιερωμένη ολοκληρωτικά στον Χριστό και να «μεταμορφώνεται στην ίδια εικόνα από δόξα σε δόξα». —Β΄ Κορινθίους 3:18

Αυτή η αλήθεια μας αποδεικνύεται με έναν άλλο τρόπο. Ο Ιησούς είπε ότι οι όροι της μαθητείας μας είναι: πρώτον, η αυταπάρνηση· δεύτερον, η βάσταξη του

σταυρού· και τρίτον, η υπακοή προς αυτόν. (Ματθ. 16:24) Δεν μπορούμε να είμαστε ακόλουθοι του Χριστού μέχρι να φτάσουμε στον τόπο από τον οποίο ξεκίνησε. Όταν, μέσω της πίστης στο αίμα του Ιησού, που αποδεικνύεται με πλήρη αφεύρωση, δικαιωθήκαμε ή γίναμε δίκαιοι ενώπιον του Θεού, τότε μπορούμε πραγματικά να τον ακολουθήσουμε. —Ρωμ. 5:1,2· 12:1

Ας θυμηθούμε πώς απεικονίζεται αυτό στη Σκηνή του Μαρτυρίου. Υπήρχαν δύο παραπετάσματα (ή καταπετάσματα). Το πρώτο ονομαζόταν η «Πύλη» της Σκηνής του Μαρτυρίου, ή Σκηνή του Μαρτυρίου. (Εξοδος 26:36) Αυτή η είσοδος στο Άγιο διαμέρισμα είναι μια κατάλληλη εικόνα για τον θάνατο της ανθρώπινης θέλησης και της έναρξης μιας νέας ζωής εν Χριστώ. Περνώντας από αυτή την πόρτα, μεταφορικά μιλώντας, μπαίνουμε σε μια νέα εμπειρία. Όλα αλλάζουν. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρει το θέμα ως εξής: «Ὅθεν εἰάν τις ἦναι ἐν Χριστῷ εἶναι νέον κτίσμα· τα ἀρχαία παρήλθον, ἰδοὺ, τα πάντα ἐγένιναν νέα.» —Β΄ Κορινθίους 5:17

Αν έχουμε περιέλθει σε αυτή την κατάσταση, παύουμε πλέον να εμπιστευόμαστε το φρόνημα της σάρκας, αλλά μάλλον υποτασσόμαστε στο φρόνημα του Χριστού. (Α΄ Κορινθίους 2:16· Φιλιππησίους 2:5) Από αυτή τη νέα οπτική γωνία ή σκοπιά, καθώς κοιτάμε ευθεία μπροστά, «αποβλέποντας στον Ιησού», βλέπουμε το δεύτερο καταπέτασμα, ή πέπλο, με το όμορφο, περίτεχνο κέντημά του. (Εβρ. 12:2· Έξοδος 26:31-33) Κοιτάζοντας σταθερά το καταπέτασμα, η ομορφιά του θα πρέπει να μας επηρεάσει ώστε να το συνειδητοποιήσουμε ως την είσοδο στη συμβολική θεϊκή κατοικία. Μια τέτοια ομορφιά θα πρέπει να μας εμπνεύσει να αναπτύξουμε τον «ειρηνικό καρπό της δικαιοσύνης» στη ζωή μας - να γινόμαστε όλο και πιο χριστοειδείς μέρα με τη μέρα. (Εβρ. 12:11) Καθώς το πέρασμα του πρώτου

καταπετάσματος δείχνει την είσοδό μας σε αυτή τη νέα ζωή εν Χριστώ, με βάση την αποδοχή των θείων όρων της μαθητείας—το πέραςμα του δεύτερου καταπετάσματος θα σημάνει την εκπλήρωση αυτών των όρων πιστά «μέχρι θανάτου». (Αποκ. 2:10) Πράγματι, ακόμη και όταν κατοικούμε συμβολικά στην Αγία κατάσταση, η ελπίδα μας είναι «ως άγκυραν της ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν και εισερχομένην εις το εσωτερικόν του καταπετάσματος». —Εβρ. 6:19

Στα Άγια της Σκηνής του Μαρτυρίου, η λυχνία βρισκόταν στη νότια πλευρά του διαμερίσματος. Ο όρος βορράς, σύμφωνα με τις Γραφές, συχνά αντιπροσωπεύει την ουράνια προοπτική, και έτσι θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε τον νότο ως την επίγεια προοπτική. Το γεγονός ότι η λυχνία βρίσκεται στη νότια πλευρά δεν σημαίνει ότι αυτό που αντιπροσωπεύει είναι επίγειο, αλλά μάλλον το δείχνει ως αναγνωρισμένο από την επίγεια άποψη.

Κάθε ένα από αυτά τα λυχνάρια έχει ένα φυτίλι μέσα από το οποίο πρέπει να ρέει λάδι για να δώσει φως. Αν και το λάδι αντιπροσωπεύει το Άγιο Πνεύμα, το οποίο προέρχεται από τον Θεό και είναι απαλλαγμένο από κάθε ακαθαρσία, το φυτίλι θα μπορούσε κάλλιστα να αντιπροσωπεύει την ανθρώπινη φύση του Χριστιανού, η οποία εξακολουθεί να υπάρχει ακόμη και όταν εκπέμπουν φως «απέναντι από το κηροπήγιο».

Κατά τη διαδικασία του δοθήναι φώς, μερικές φορές παράγεται άνθρακας που θα μπορούσε να επηρεάσει τη λαμπερή λάμψη των λυχναριών, επομένως ο ιερέας πρέπει να κόψει τα φυτίλια. Έτσι, διαβάζουμε ότι ο Ααρών έπρεπε να κόβει τα λυχνάρια της λυχνίας τόσο το πρωί όσο και το βράδυ κάθε μέρα, ώστε να συνεχίζουν να λάμπουν έντονα. (Εξοδος 30:7,8) Καθώς ακολουθούμε τα βήματα του Χριστού, υπάρχουν συχνά ενδείξεις στη

ζωή μας για ορισμένα πράγματα που θα μας εμπόδιζαν να είμαστε λαμπρά φώτα. Αυτές οι εμπειρίες πρέπει να παρακαμφθούν από τον Αρχιερέα της ομολογίας μας για να αφαιρέσει τον άνθρακα -τα ελαττώματα—κόβοντας συμβολικά τα φυτίλια των λυχναριών μας ώστε να μπορούν να λάμπουν με μεγαλύτερη λαμπρότητα.

Ο Απόστολος Παύλος χαιρόταν που είχε τέτοιες εμπειρίες. Κι εμείς επίσης θα πρέπει να «καυχώμεθα εις τας θλίψεις, γινώσκοντες ότι θλίψις εργάζεται υπομονήν, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς δεν καταισχύνει, διότι αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών διά Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς». —Ρωμ. 5:3-5

Η Βίβλος θα χρησιμεύσει επίσης για να καθαρίσει τη σκουριά. Μερικές φορές παρομοιάζεται με νερό που μας καθαρίζει, το «πλύσιμο του νερού μέσω του λόγου». (Εφεσ. 5:26) Ο Ιησούς προσευχήθηκε: «Αγιάσέ τους μέσω της αλήθειας σου». (Ιωάννης 17:17) Τόσο μέσω του Λόγου του Θεού όσο και μέσω των εμπειριών της ζωής, λάμπουμε πιο έντονα για να δοξάζουμε τον Θεό στο σώμα μας. (Α΄ Κορινθίους 6:20) Αυτός, λοιπόν, είναι ο σκοπός της ζωής μας ως Χριστιανών, να ζούμε έτσι ώστε να μπορούμε να φανερώνουμε τη δόξα του Θεού και του Χριστού και έτσι να λάμπουμε «απέναντι από τη λυχνία».